Dosar nr. 3-2963/2025

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii publicat la 21 mai 2026 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 09 iulie 2026

Judecătoria Chişinău (sediul Rîşcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Gheorghe MÎŢU
Grefier Olga SUŞCHEVICI

Cu participarea:
Reprezentantului pîrîtului Agenția Națională Transport Auto – *****
În lipsa:
Reclamantului – *****, legal citat

Examinînd în ședința de judecată publică acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Agenția Națională Transport Auto privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele participanților la proces.

La 10 decembrie 2025, ***** a depus la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) o cerere de chemare în judecată împotriva Agenției Naționale Transport Auto (în continuare ANTA), solicitând:

1. Anularea ordinului nr. 379p din 29.09.2025 cu privire la eliberarea din funcție publică de execuție, emis de directorul Agenției Naționale Transport Auto, Ina Angheliuc;

2. Restabilirea sa, în funcție publică de execuție sau în cadrul unei funcții echivalente celei deținute, în cadrul Agenției Naționale Transport Auto;

3. Obligarea Agenției Naționale Transport Auto de a achita reclamantului toate sumele de retribuire a muncii şi legate de raporturile de muncă şi anume despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, sumelor cuvenite la eliberarea din funcţie;

4. Încasarea de la Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul lui ***** a sumelor de retribuire a muncii şi legate de raporturile de muncă şi anume a -despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, pentru perioada absenței forțate de la muncă, începând cu 03.11.2025 până la restabilirea în funcție; -sumelor cuvenite la eliberarea din funcție.

5. Încasarea de la Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul lui ***** a prejudiciului moral în sumă de 150 000 lei;

6. Încasarea de la Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul ***** a cheltuielilor de judecată (f.d. 4-29).

În motivarea cererii sale de chemare în judecată, reclamantul ***** a menționat că, a fost numit în funcția de inspector superior al Secției protecție internă și integritate din cadrul Agenției Naționale Transport Auto, în baza Ordinului nr. 53-p din 17 februarie 2025.

Ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr. 482/2025, efectivul-limită al ANTA a fost majorat de la 109 la 113 unități, iar, după aprobarea noului stat de personal, acesta a fost preavizat prin Ordinul nr. 293-p din 4 septembrie 2025 și concediat prin Ordinul nr. 379-p din 29 septembrie 2025.

Ordinul de concediere a fost emis în perioada în care se afla în incapacitate temporară de muncă, fiind internat în spital în intervalul 16 septembrie – 31 octombrie 2025, fapt confirmat prin certificatul medical anexat. Acesta apreciază că măsura concedierii este ilegală, întrucât a fost dispusă cu încălcarea dispozițiilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 158/2008 și art. 86 alin. (2) din Codul muncii, care interzic concedierea pe durata suspendării raporturilor de serviciu ca urmare a bolii și exclud această perioadă din calculul termenului de preaviz.

De asemenea, reclamantul invocă că a formulat cerere prealabilă împotriva ordinului de concediere, însă aceasta a fost respinsă de ANTA. Ulterior, a sesizat Inspectoratul de Stat al Muncii, care, în urma verificărilor efectuate, ar fi constatat existența unor încălcări ale legislației muncii la emiterea actului contestat.

În opinia reclamantului, angajatorul a încălcat și alte garanții procedurale prevăzute de legislația aplicabilă, inclusiv obligația de a calcula corespunzător termenul de preaviz, de a acorda reducerea programului de muncă cu până la două ore zilnic pe durata preavizului, de a informa autoritățile competente și funcționarii disponibilizați în condițiile prevăzute de lege, precum și de a respecta procedura de disponibilizare instituită de Legea nr. 158/2008 și Codul muncii.

Măsura concedierii este contradictorie scopului Hotărârii Guvernului nr. 482/2025, prin care efectivul-limită al ANTA a fost majorat, apreciind că eliberarea sa din funcție în contextul extinderii numărului de posturi reprezintă o aplicare arbitrară și abuzivă a prerogativelor administrative și o încălcare a dreptului constituțional la muncă.

Reclamantul invocă prevederile art. 89 și art. 90 din Codul muncii, solicitând restabilirea în funcția deținută anterior, anularea Ordinului nr. 379-p din 29 septembrie 2025, plata drepturilor salariale pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, compensarea cheltuielilor ocazionate de contestarea concedierii, precum și repararea prejudiciului moral suferit.

În susținerea pretențiilor privind prejudiciul moral, reclamantul a precizat că are la întreținere doi copii minori și obligații financiare reprezentate de două credite, iar pierderea locului de muncă i-a afectat în mod semnificativ situația materială și echilibrul familial, cu repercusiuni asupra condițiilor de trai și dezvoltării copiilor. Acesta apreciază că concedierea ilegală i-a cauzat atât prejudicii patrimoniale, cât și suferințe morale, motiv pentru care solicită repararea integrală a acestora, prin raportare la dispozițiile legale incidente și la principiile constituționale și internaționale privind protecția dreptului la muncă.

În drept, în susținerea acțiunii formulate, reclamantul a invocat prevederile art. 5, 38, 39, 166, 167 din Codul de procedură civilă a Republicii Moldova, art. 42[1], 89, 354, 355 din Codul Muncii, art. 86, 88, 90, 96, 105, 119, 189 Cod Administrativ, art. 63, 76 din Legea nr. 158/2008, apreciind că actele administrative contestate au fost emise cu încălcarea normelor legale incidente.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

Prin referința depusă la 20 ianuarie 2026, Agenția Națională Transport Auto (în continuare ANTA) a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, susținând că Ordinul nr. 379-p din 29 septembrie 2025 privind eliberarea reclamantului din funcția publică a fost emis cu respectarea prevederilor legale și în limitele competențelor conferite de lege (f.d. 33-40).

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a menționat că măsura concedierii a fost determinată de reorganizarea instituției în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 482/2025, prin care a fost aprobată o nouă structură organizatorică și un nou stat de personal al ANTA, avizat de Cancelaria de Stat. În urma acestei reorganizări, funcția ocupată de reclamant a fost lichidată, iar eliberarea din funcția publică a fost dispusă în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008.

Reclamantul a fost preavizat în mod legal prin Ordinul nr. 293-p din 4 septembrie 2025, fiindu-i aduse la cunoștință reorganizarea instituției, drepturile de care beneficia în perioada de preaviz, precum și modalitatea și termenul de contestare a actului administrativ. Întrucât ordinul de preavizare nu a fost contestat în termenul legal, autoritatea publică pârâtă consideră că reclamantul a acceptat efectele acestuia, inclusiv lichidarea funcției publice pe care o ocupa.

De asemenea, autoritatea publică pârâtă a susținut că au fost respectate obligațiile legale privind informarea subdiviziunii teritoriale pentru ocuparea forței de muncă și acordarea garanțiilor prevăzute de legislația aplicabilă în cazul reorganizării.

Referitor la susținerile reclamantului privind concedierea în perioada concediului medical, a precizat că, deși Ordinul nr. 379-p a fost emis în perioada incapacității temporare de muncă, acesta nu și-a produs efectele juridice în acea perioadă. În conformitate cu art. 63 alin. (4^3) din Legea nr. 158/2008, data încetării raporturilor de serviciu a fost stabilită pentru prima zi lucrătoare după încetarea suspendării acestora, respectiv 3 noiembrie 2025, astfel încât nu a fost încălcată interdicția concedierii în perioada concediului medical prevăzută de art. 86 alin. (2) din Codul muncii.

Totodată, în urma reorganizării, în cadrul Serviciului Protecție Internă și Integritate a rămas disponibilă o singură funcție publică, aceasta fiind ocupată legal de un alt funcționar public înainte de încetarea raporturilor de serviciu ale reclamantului. În plus, reclamantul nu ar fi întrunit condițiile specifice prevăzute în fișa postului pentru ocuparea funcției respective, în special cele referitoare la studiile necesare.

Autoritatea publică pârâtă a invocat că dispozițiile art. 63 alin. (4) din Legea nr. 158/2008 conferă autorității doar posibilitatea, iar nu obligația, de a propune funcționarului public o altă funcție vacantă, aprecierea oportunității transferului revenind exclusiv angajatorului, în raport cu competențele și calificarea persoanei vizate.

În ceea ce privește pretențiile privind repararea prejudiciului material și moral, autoritatea publică pârâtă a susținut că reclamantul nu a demonstrat existența unei vătămări reale și actuale și nici întrunirea condițiilor răspunderii civile delictuale, respectiv existența unei fapte ilicite, a prejudiciului, a raportului de cauzalitate și a vinovăției autorității publice. Totodată, a invocat că solicitarea privind acordarea prejudiciului moral este prematură, întrucât, potrivit Codului administrativ, despăgubirile pot fi solicitate numai după anularea definitivă a actului administrativ contestat.

În consecință, autoritatea publică pârâtă a solicitat respingerea integrală a acțiunii, inclusiv a capetelor de cerere privind anularea Ordinului nr. 379-p din 29 septembrie 2025, reintegrarea reclamantului în funcția publică, plata drepturilor salariale aferente perioadei de absență forțată și acordarea prejudiciului moral, apreciind că acestea sunt lipsite de temei factual și juridic.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată reclamantul - ***** nu s-a prezentat, deși a fost legal citat (f.d. 31, 41). Prin cererea din 15 ianuarie 2026, înregistrată la Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) sub nr. 06/1-1-610, acesta a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, în eventualitatea imposibilității de

a se prezenta la ședința de judecată. În aceste condiții, în temeiul art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa reclamantului.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului Agenția Națională Transport Auto - Alexandru Petelca (împuternicit în baza procurii nr. 02/1-1-11 din 26.01.2026), nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată, menținând argumentele prezentate în referința depusă la dosar.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privinţa admisibilităţii acţiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”în special cînd” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

d) respectarea procedurii prealabile;

e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative în baza criteriilor enunțate.

Având în vedere necesitatea verificării întrunirii condițiilor de admisibilitate, instanța urmează să stabilească, cu prioritate, tipul acțiunii cu care a fost sesizată.

Din materialele dosarului rezultă că, prin Ordinul ”cu privire la personal” nr. 53-p din 17 februarie 2025, ***** a fost numit în funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate din cadrul Agenției Naționale Transport Auto (f.d. 13–14).

Ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr. 482/2025 pentru modificarea unor hotărâri ale Guvernului (atribuirea responsabilității privind gestionarea siguranței infrastructurii rutiere ANTA), a fost modificat pct. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 151/2022 cu privire la organizarea și funcționarea Agenției Naționale Transport Auto, fiind majorat efectivul-limită al instituției de la 109 la 113 unități.

În vederea punerii în aplicare a actului normativ menționat, directorul ANTA a aprobat noul stat de personal, care a fost avizat favorabil de Cancelaria de Stat la 3 septembrie 2025 (f.d. 28–39 din dosarul administrativ). Potrivit noului stat de personal, în cadrul Serviciului Protecție Internă și Integritate a fost prevăzută o singură funcție publică (f.d. 38 din dosarul administrativ).

Prin Ordinul nr. 293-p din 4 septembrie 2025, funcționarii publici din cadrul ANTA au fost preavizați, sub semnătură, cu privire la modificarea structurii și organigramei instituției, precum și la intrarea în vigoare a noului stat de personal, avizat de Cancelaria de Stat (f.d. 19–27 din dosarul administrativ). Ordinul a fost adus la cunoștința reclamantului la aceeași dată, acesta figurând la poziția nr. 90 din lista persoanelor preavizate (f.d. 26 din dosarul administrativ).

Prin Ordinul nr. 314-p din 12 septembrie 2025, Ion Panaite a fost promovat în funcția publică de inspector principal în cadrul Serviciului Protecție Internă și Integritate, cu începere din 22 septembrie 2025 (f.d. 18 din dosarul administrativ).

Ulterior, prin Ordinul nr. 379-p din 29 septembrie 2025 „Cu privire la personal”, s-a dispus eliberarea reclamantului ***** din funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate, în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008, ca urmare a intrării în vigoare a noului stat de personal, reducerii efectivului de personal și lichidării funcției publice. Totodată, în ordin s-a prevăzut că, întrucât reclamantul se afla în concediu medical, data încetării raporturilor de serviciu urma să fie considerată prima zi lucrătoare după încetarea suspendării acestora (f.d. 13–14 din dosarul administrativ).

Ordinul de eliberare din funcție a fost comunicat reclamantului la data de 3 noiembrie 2025, sub semnătură (f.d. 14 verso din dosarul administrativ).

La 30 septembrie 2025, prin scrisoarea nr. 02/2-1-5361, ANTA a informat Direcția Generală pentru Ocuparea Forței de Muncă a municipiului Chișinău despre disponibilizarea a șapte angajați în contextul reorganizării instituției (f.d. 11–12 din dosarul administrativ).

Nefiind de acord cu măsura dispusă, la 3 noiembrie 2025 reclamantul a formulat cerere prealabilă, înregistrată la ANTA cu nr. 01/6878, prin care a solicitat revocarea Ordinului nr. 379-p din 29 septembrie 2025 (f.d. 9–10 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul nr. 02/1-1-6114 din 14 noiembrie 2025, autoritatea publică pârâtă a respins cererea ca neîntemeiată (f.d. 6–8 din dosarul administrativ).

Ulterior, la 17 noiembrie 2025, reclamantul s-a adresat Ministerului Infrastructurii și Dezvoltării Regionale, solicitând restabilirea sa în funcția deținută anterior (f.d. 4–5 din dosarul administrativ). Prin scrisoarea nr. 11-6105 din 20 noiembrie 2025, ministerul a remis cererea spre examinare Agenției Naționale Transport Auto (f.d. 3 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul nr. 02/1-1-2 din 2 ianuarie 2026, ANTA a comunicat că solicitarea a fost examinată în cadrul aceleiași proceduri administrative, cererea repetată înregistrată sub nr. G-668 din 23 noiembrie 2025 fiind conexată cu cererea nr. 01/6878 (f.d. 1–2 din dosarul administrativ).

Considerând ilegal Ordinul nr. 379-p din 29 septembrie 2025 și nefiind de acord cu soluția autorității publice, ***** a sesizat instanța de judecată cu prezenta acțiune la data de 10 decembrie 2025.

Astfel, pornind de la solicitările invocate, instanța constată că acțiunea depusă de reclamant conține elemente ale acțiunii în contestare, or în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) din Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ ce este depusă pentru anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual se numește acțiune în contestare.

În aceste circumstanțe, instanța reține că pretențiile privind emiterea actului administrativ favorabil privind restabilirea în funcția anterior deținută sunt subsecvente cererii de anulare a ordinului contestat. Prin urmare, în conformitate cu art. 219 din Codul administrativ, acestea urmează a fi examinate ca efecte juridice ce derivă din soluționarea capătului principal de cerere privind contestarea actelor administrative.

a) Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului, în procesul examinării cauzei, s-a constatat că reieșind din conținutul acțiunii formulate de reclamant și esența revendicărilor sale, ***** contestă Ordinul nr. 379p din 29.09.2025 cu privire la eliberarea din funcție publică de execuție.

În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate, se reține că Ordinul nr. 379-p din 29 septembrie 2025 întrunește elementele unui act administrativ individual, în sensul art. 10 și art. 11 din Codul administrativ, fiind emis de o autoritate publică în exercitarea atribuțiilor de putere publică și având ca obiect reglementarea unei situații juridice individuale. Totodată, actul contestat are caracter defavorabil reclamantului, întrucât prin acesta s-a dispus încetarea raporturilor sale de serviciu, măsură pe care reclamantul o apreciază ca fiind ilegală și de natură să îi încalce dreptul la muncă, precum și să îi afecteze imaginea și reputația profesională.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art.196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de

reclamant corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța reține că reclamantul a respectat exigențele art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, formulând la data de 3 noiembrie 2025, cerere prealabilă adresată Agenției Naționale Transport Auto, prin care a solicitat revocarea Ordinului nr. 379-p din 29 septembrie 2025 și restabilirea sa în funcția de inspector superior al Secției Protecție Internă și Integritate din cadrul ANTA (f.d. 9–10 din dosarul administrativ).

Ulterior, la 17 noiembrie 2025, reclamantul a adresat o cerere și Ministerului Infrastructurii și Dezvoltării Regionale, solicitând restabilirea în funcția deținută anterior, cerere care a fost remisă spre examinare Agenției Naționale Transport Auto (f.d. 3–5 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul nr. 02/1-1-6114 din 14 noiembrie 2025, ANTA a respins cererea prealabilă ca neîntemeiată (f.d. 6–8 din dosarul administrativ). Ulterior, prin răspunsul nr. 02/1-1-2 din 2 ianuarie 2026, autoritatea pârâtă a comunicat că solicitarea adresată prin intermediul ministerului a fost examinată în cadrul aceleiași proceduri administrative, fiind conexată cu cererea repetată înregistrată sub nr. G-668 din 23 noiembrie 2025 (f.d. 1–2 din dosarul administrativ).

În aceste circumstanțe, instanța constată că reclamantul a parcurs procedura prealabilă obligatorie anterior sesizării instanței de contencios administrativ, fiind astfel îndeplinită condiția prevăzută de art. 208 alin. (1) din Codul administrativ.

Totodată, din materialele dosarului rezultă că Ordinul ANTA nr. 379-p a fost emis la data de 29 septembrie 2025 și comunicat reclamantului la 3 noiembrie 2025, sub semnătură (f.d. 14 verso din dosarul administrativ). Răspunsul la cererea prealabilă a fost emis de autoritatea pârâtă la data de 14 noiembrie 2025. Cu toate acestea, din materialele dosarului administrativ nu rezultă data și modalitatea comunicării acestui răspuns reclamantului, nefiind anexate înscrisuri care să confirme notificarea acestuia.

În aceste circumstanțe, în lipsa unor dovezi privind comunicarea răspunsului la cererea prealabilă, instanța va raporta calcularea termenului de sesizare a instanței la data emiterii acestuia, respectiv 14 noiembrie 2025. Or, având în vedere că cererea de chemare în judecată a fost depusă la data de 10 decembrie 2025, instanța constată că acțiunea a fost înaintată în termenul prevăzut de art. 209 din Codul administrativ.

Prin urmare, în raport cu prevederile art. 208, art. 209 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, instanța concluzionează că reclamantul a respectat atât procedura prealabilă obligatorie, cât și termenul legal de sesizare a instanței de contencios administrativ.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Art. 43 alin. (1) din Constituție, stabileşte că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept* ***al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Aşadar, noțiunea de „revendicare a încălcării” nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului”: prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, aşadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

Reclamantul ***** pretinde existența unei vătămări a drepturilor și intereselor sale legitime, în sensul art. 17 din Codul administrativ, susținând că emiterea actului administrativ individual contestat a avut drept consecință afectarea dreptului său la muncă și producerea unor efecte juridice și patrimoniale defavorabile ca urmare a eliberării din funcția publică deținută. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 21 mai 2026 s-a declarat inadmisibile capetele de cerere privind încasarea salariului pentru absență forțată de la serviciu și

încasarea prejudiciului moral din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ înaintate de reclamantul ***** către Agenția Națională Transport Auto privind contestarea actelor administrative individuale defavorabile, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu și a prejudiciului moral (f.d. 47-49).

Respectiv, cauza a fost examinată în raport cu celelalte pretenții înaintate de reclamant, iar alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, la caz, lipsesc.

Temeinicia acţiunii.

Examinând acțiunea înaintată, analizând explicațiile participanților la proces, precum și probele administrate în cauză prin prisma prevederilor legale aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, pentru următoarele considerente.

Se reiterează că, prin Încheierea Judecătoriei Chișinău din 21 mai 2026, emisă în temeiul art. 207 alin. (2) și art. 60 alin. (3) coroborat cu art. 167 alin. (4) Cod administrativ, capetele de cerere privind încasarea salariului pentru absență forțată de la serviciu și încasarea prejudiciului moral din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ înaintate de reclamantul *****, au fost declarate inadmisibile (f.d. 47-48).

Prin urmare, instanța va examina exclusiv legalitatea și temeinicia Ordinului nr. 379p din 29.09.2025 cu privire la eliberarea din funcție publică de execuție, precum și cererea de restabilire în funcția publică deținute anterior.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul

juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Obiectul controlului judecătoresc în prezenta cauză îl constituie legalitatea actului administrativ individual defavorabil, respectiv a Ordinului ANTA nr. 379-p din 29 septembrie 2025 „Cu privire la personal", prin care reclamantul ***** a fost eliberat din funcția publică de execuție, precum și pretenția subsecventă privind restabilirea acestuia în funcția anterior deținută sau într-o funcție echivalentă celei deținute anterior.

Din materialele cauzei rezultă că, prin Ordinul cu privire la personal nr. 53-p din 17 februarie 2025, ***** a fost numit în funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate din cadrul Agenției Naționale Transport Auto (f.d. 13–14).

Ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr. 482/2025 pentru modificarea unor hotărâri ale Guvernului (atribuirea responsabilității privind gestionarea siguranței infrastructurii rutiere ANTA), a fost modificat pct. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 151/2022 cu privire la organizarea și funcționarea ANTA, fiind majorat efectivul-limită al instituției de la 109 la 113 unități.

În vederea executării acestei hotărâri, directorul ANTA a aprobat noul stat de personal, care a fost avizat favorabil de Cancelaria de Stat la data de 3 septembrie 2025 (f.d. 28–39 din dosarul administrativ). Conform noului stat de personal, în cadrul Serviciului Protecție Internă și Integritate a fost instituită o singură funcție publică vacantă de inspector principal/inspectoare principală (f.d. 38 din dosarul administrativ).

Prin Ordinul nr. 293-p din 4 septembrie 2025 „Cu privire la preavizarea personalului", ANTA a dispus preavizarea funcționarilor publici indicați în anexă cu 30 de zile calendaristice înainte de eliberarea din funcție, ca urmare a modificării statului de personal (f.d. 19–27 din dosarul administrativ). Reclamantul ***** a fost inclus în lista persoanelor preavizate la poziția nr. 90, ordinul fiindu-i comunicat sub semnătură la aceeași dată (f.d. 26 din dosarul administrativ).

Ulterior, prin Ordinul nr. 314-p din 12 septembrie 2025, Ion Panaite a fost promovat în funcția publică de inspector principal în cadrul Serviciului Protecție Internă și Integritate, cu începere din data de 22 septembrie 2025 (f.d. 18 din dosarul administrativ).

Prin Ordinul nr. 379-p din 29 septembrie 2025 „Cu privire la personal", emis în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008, reclamantul ***** a fost eliberat din funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate, ca urmare a intrării în vigoare a noului stat de personal, reducerii efectivului de personal și lichidării funcției publice ocupate. Totodată, în cuprinsul ordinului s-a indicat că, având în vedere aflarea reclamantului în concediu medical, data eliberării din funcția publică urma să fie considerată prima zi lucrătoare după încetarea suspendării raporturilor de serviciu (f.d. 13–14 din dosarul administrativ).

Ordinul de eliberare din funcție a fost comunicat reclamantului la data de 3 noiembrie 2025, sub semnătură (f.d. 14 verso din dosarul administrativ).

Din actele dosarului rezultă că reclamantul s-a aflat în incapacitate temporară de muncă începând cu data de 16 septembrie 2025, fapt confirmat prin certificatele medicale anexate la dosarul administrativ. Astfel, conform certificatului medical seria 01 nr. 6024644, precum și certificatului medical seria 01 nr. 5817719, reclamantul s-a aflat în concediu medical în perioadele indicate în actele medicale, iar potrivit certificatului medical seria 01 nr. 602465,

acesta urma să revină la serviciu începând cu data de 1 noiembrie 2025 (f.d. 15–17 din dosarul administrativ).

Totodată, la data de 30 septembrie 2025, prin scrisoarea nr. 02/2-1-5361, ANTA a informat Direcția Generală pentru Ocuparea Forței de Muncă a municipiului Chișinău despre disponibilizarea a șapte angajați în contextul reorganizării instituției (f.d. 11–12 din dosarul administrativ).

Nefiind de acord cu măsura dispusă, la data de 3 noiembrie 2025, ***** a depus la ANTA o cerere prealabilă, înregistrată cu nr. 01/6878, prin care a solicitat revocarea Ordinului nr. 379-p din 29 septembrie 2025 (f.d. 5–10 din dosarul administrativ). Prin răspunsul nr. 02/1-1-6114 din 14 noiembrie 2025, autoritatea pârâtă a respins cererea prealabilă ca neîntemeiată (f.d. 6–8 din dosarul administrativ).

Ulterior, la data de 17 noiembrie 2025, reclamantul s-a adresat Ministerului Infrastructurii și Dezvoltării Regionale cu o cerere privind restabilirea sa în funcția deținută anterior, cerere care, prin scrisoarea nr. 11-6105 din 20 noiembrie 2025, a fost remisă spre examinare Agenției Naționale Transport Auto (f.d. 3–5 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul nr. 02/1-1-2 din 2 ianuarie 2026, ANTA a comunicat că solicitarea a fost examinată în cadrul aceleiași proceduri administrative, fiind conexată cu cererea repetată înregistrată sub nr. G-668 din 23 noiembrie 2025 (f.d. 1–2 din dosarul administrativ).

La data de 10 decembrie 2025, reclamantul ***** a sesizat instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune împotriva Agenției Naționale Transport Auto, solicitând anularea Ordinului nr. 379-p din 29 septembrie 2025 și restabilirea sa într-o funcție echivalentă celei deținute anterior.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **şi** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Ordinul directorului Agenției Naționale Transport Auto nr. 379p din 29.09.2025, reprezintă pentru reclamant act administrativ defavorabil, prin prisma prevederilor art. 11, alin. (1), lit. a) Cod administrativ.

Prin prisma normelor enunțate, se reține că destinatarul actului administrativ individual este exclusiv persoana în privința căreia acesta produce efecte juridice directe, respectiv, la caz, reclamantul *****.

Astfel, Ordinul directorului Agenției Naționale Transport Auto nr. 379p din 29.09.2025 nu vizează și nu produce efecte juridice directe asupra unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terților persoane prin procedura administrativă desfășurată de Agenția Națională Transport Auto, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

În speță, procedura administrativă a fost inițiată de Agenția Națională Transport Auto ca urmare a modificării pct. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 151/2022 cu privire la organizarea și funcționarea ANTA, prin Hotărârea Guvernului nr. 482/2025 pentru modificarea unor hotărâri ale Guvernului (atribuirea responsabilității privind gestionarea siguranței infrastructurii rutiere ANTA), prin care efectivul-limită al Agenției a fost majorat de la 109 la 113 unități.

În vederea implementării prevederilor actului normativ menționat, au fost aprobate noua structură organizatorică și statul de personal al Agenției, acesta fiind avizat favorabil de Cancelaria de Stat la data de 3 septembrie 2025 (f.d. 28–39 din dosarul administrativ).

Ulterior, la data de 4 septembrie 2025, ANTA a emis Ordinul nr. 293-p „Cu privire la preavizarea personalului”, prin care funcționarii publici vizați de modificarea structurii și a statului de personal au fost informați despre măsurile preconizate, în conformitate cu prevederile art. 63 din Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public și art. 88 alin. (1) lit. b) din Codul muncii (f.d. 19–27 din dosarul administrativ). Ordinul respectiv a fost adus la cunoștința reclamantului ***** contra semnătură.

Din materialele dosarului rezultă că reclamantul s-a aflat în incapacitate temporară de muncă începând cu data de 16 septembrie 2025, fapt confirmat prin certificatele medicale anexate la dosarul administrativ (f.d. 15–17). Potrivit certificatului medical seria 01 nr. 602465, reclamantul urma să revină la serviciu începând cu data de 1 noiembrie 2025.

Prin Ordinul nr. 379-p din 29 septembrie 2025 „Cu privire la personal”, emis în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008, reclamantul ***** a fost eliberat din funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate, ca urmare a intrării în vigoare a noului stat de personal, reducerii efectivului de personal și lichidării funcției publice ocupate. Totodată, ordinul prevedea expres că, având în vedere suspendarea raporturilor de serviciu ca urmare a aflării reclamantului în concediu medical, data eliberării din funcție urma să fie considerată prima zi lucrătoare după încetarea motivului de suspendare (f.d. 13–14 din dosarul administrativ).

Ulterior, la data de 3 noiembrie 2025, reclamantul a depus la ANTA o cerere prealabilă, înregistrată cu nr. 01/6878, prin care a solicitat revocarea Ordinului nr. 379-p din 29 septembrie 2025 (f.d. 5–10 din dosarul administrativ). Prin răspunsul nr. 02/1-1-6114 din 14 noiembrie 2025, autoritatea pârâtă a respins cererea prealabilă ca neîntemeiată (f.d. 6–8 din dosarul administrativ).

Prin urmare, analizând actele dosarului administrativ, instanța constată că ANTA a întreprins măsurile necesare pentru informarea reclamantului cu privire la procedura administrativă inițiată, modificarea structurii instituției, aprobarea noului stat de personal și măsurile preconizate în privința raporturilor de serviciu, astfel încât obligația de informare prevăzută de art. 70 din Codul administrativ a fost respectată, cel puțin sub aspect formal.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

În prezenta cauză, instanța reține că, deși reclamantul nu a fost audiat printr-o procedură distinctă, acesta a fost informat despre măsurile administrative preconizate prin comunicarea Ordinului nr. 293-p din 04.09.2025 privind preavizarea personalului, precum și despre consecințele modificării statului de personal. Totodată, reclamantului i-a fost oferită posibilitatea de a-și expune poziția și de a formula obiecții în cadrul procedurii administrative, inclusiv prin exercitarea dreptului de a depune cerere prealabilă împotriva actului administrativ emis.

Astfel, instanța constată că emiterea actului administrativ contestat a fost precedată de parcurgerea etapelor prevăzute de Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public, precum și de respectarea garanțiilor procedurale instituite de Codul administrativ, inclusiv a dreptului de a fi audiat.

În aceste condiții, instanța apreciază că autoritatea publică pârâtă a asigurat reclamantului posibilitatea efectivă de a-și prezenta poziția cu privire la circumstanțele care au stat la baza emiterii Ordinului nr. 379-p din 29.09.2025, iar procedura administrativă a fost desfășurată cu respectarea principiului legalității și a exigențelor procedurale aplicabile.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *material* al principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă ordinul contestat de către reclamant este legal și întemeiat, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Potrivit art. 219 alin. (4) Cod administrativ, instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

În cadrul examinării cauzei, instanța constată că obiectul litigiului îl constituie verificarea legalității Ordinului Directorului Agenției Naționale Transport Auto nr. 379-p din 29.09.2025 „Cu privire la personal”, prin care au încetat raporturile de serviciu ale reclamantului ***** în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public.

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă ilegalitatea actului administrativ contestat, precizând că autoritatea publică pârâtă nu ar fi respectat garanțiile instituite de Legea nr. 158/2008 în cazul reorganizării autorității publice și al reducerii efectivului de personal. În acest sens, acesta susține că procedura de preavizare a fost desfășurată cu încălcarea dispozițiilor legale, întrucât perioada incapacității temporare de muncă ar fi fost inclusă în calculul termenului de preaviz, nu i-ar fi fost acordată reducerea programului de muncă prevăzută de lege și nu ar fi fost respectate obligațiile de informare aferente procedurii de disponibilizare.

De asemenea, reclamantul contestă temeinicia măsurii dispuse, apreciind că reorganizarea instituției și aprobarea unui nou stat de personal nu justificau încetarea raporturilor sale de serviciu, în condițiile în care, prin Hotărârea Guvernului nr. 482/2025, efectivul-limită al Agenției Naționale Transport Auto a fost majorat.

În aceste condiții, instanța urmează să verifice dacă Ordinul nr. 379-p din 29.09.2025 a fost emis de autoritatea competentă, cu respectarea condițiilor de procedură și de fond prevăzute de Legea nr. 158/2008, precum și a principiilor legalității, proporționalității și bunei administrări consacrate de Codul administrativ.

Referitor la criticile formulate de reclamant privind nerespectarea procedurii de preavizare, instanța reține că acestea sunt întemeiate, în esență, pe modul de aplicare a dispozițiilor art. 63 din Legea nr. 158/2008, precum și pe pretinsa nerespectare a garanțiilor procedurale instituite în favoarea funcționarului public în cazul reorganizării autorității publice.

Sub acest aspect, instanța constată că, deși reclamantul și-a exprimat dezacordul față de Ordinul Directorului ANTA nr. 293-p din 04.09.2025 „Cu privire la preavizarea personalului”, acesta nu a solicitat anularea actului administrativ respectiv și nici nu a invocat, prin cererea de chemare în judecată, motive de ilegalitate care să constituie obiect distinct al controlului judecătoresc.

Prin urmare, legalitatea Ordinului nr. 293-p nu face obiectul prezentului litigiu, instanța nefiind învestită să se pronunțe asupra validității acestuia. Referirea la acest act administrativ este necesară exclusiv în măsura în care acesta constituie un act premergător emiterii Ordinului nr. 379-p și permite verificarea respectării procedurii administrative care a precedat încetarea raporturilor de serviciu ale reclamantului.

Din cuprinsul Ordinului nr. 293-p din 04.09.2025 rezultă că reclamantului i-a fost adusă la cunoștință chestiunea procedurii de reorganizare a Agenției Naționale Transport Auto, modificarea structurii organizatorice și aprobarea noului stat de personal, precum și faptul că funcția publică ocupată de acesta nu se mai regăsea în noua structură instituțională. Totodată, reclamantul a fost informat că, potrivit noului stat de personal, în cadrul Serviciului Protecție Internă și Integritate era prevăzută o singură funcție publică de inspector principal/inspectoare principală.

De asemenea, prin același ordin s-a prevăzut acordarea unui termen de preaviz de 30 de zile calendaristice, calculat de la data comunicării ordinului sub semnătură, precum și reducerea programului de muncă cu până la două ore zilnic, fără diminuarea salariului de funcție. Totodată, Serviciului resurse umane i-a revenit obligația de a informa funcționarii publici vizați de reorganizare și de a transmite informațiile privind disponibilizarea către subdiviziunea teritorială competentă în domeniul ocupării forței de muncă.

În ceea ce privește concluziile Inspectoratului de Stat al Muncii cuprinse în scrisoarea nr. G-1831/25 din 11.11.2025, instanța reține că acestea reprezintă constatările unei autorități de control efectuate în exercitarea atribuțiilor sale legale. Totuși, respectivele concluzii nu au efect

constitutiv asupra valabilității actului administrativ contestat și nu sunt de natură să determine, prin ele însele, ilegalitatea Ordinului nr. 379-p din 29.09.2025.

În cadrul prezentului litigiu, instanța este obligată să examineze legalitatea actului administrativ contestat prin raportare la dispozițiile legale incidente, circumstanțele concrete ale cauzei și probele administrate în dosar.

În consecință, aspectele invocate de reclamant referitoare la desfășurarea procedurii de preavizare urmează a fi analizate exclusiv în măsura în care acestea sunt susceptibile să influențeze legalitatea Ordinului nr. 379-p din 29.09.2025, acesta fiind singurul act administrativ individual supus controlului de legalitate în prezenta cauză.

Referitor la pretenția reclamantului privind anularea Ordinului nr. 379-p din 29.09.2025, prin care ***** a fost eliberat din funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate din cadrul Agenției Naționale Transport Auto, în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public, instanța reține următoarele.

Din materialele cauzei rezultă că încetarea raporturilor de serviciu ale reclamantului a intervenit în contextul reorganizării Agenției Naționale Transport Auto, determinată de intrarea în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 482/2025 pentru modificarea unor hotărâri ale Guvernului, prin care au fost atribuite instituției competențe suplimentare în domeniul gestionării siguranței infrastructurii rutiere și a fost majorat efectivul-limită al autorității de la 109 la 113 unități.

În vederea punerii în aplicare a actului normativ menționat, Agenția Națională Transport Auto a elaborat un nou stat de personal, avizat favorabil de Cancelaria de Stat la data de 03.09.2025 (f.d. 28–39 din dosarul administrativ). Din conținutul acestuia rezultă că structura organizatorică a instituției a fost modificată, iar funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate, ocupată anterior de reclamant, nu se mai regăsea în noul stat de personal. În cadrul Serviciului Protecție Internă și Integritate era prevăzută o singură funcție publică de inspector principal/inspectoare principală.

Instanța reține că reorganizarea unei autorități publice și modificarea statului de personal reprezintă măsuri de organizare internă, aflate în competența autorității publice și justificate de necesitatea adaptării structurii organizatorice la atribuțiile și competențele stabilite prin actele normative incidente.

În acest context, împrejurarea că, prin Hotărârea Guvernului nr. 482/2025, efectivul-limită al Agenției Naționale Transport Auto a fost majorat cu patru unități nu conduce, prin ea însăși, la concluzia că toate funcțiile existente anterior urmau să fie menținute. Majorarea efectivului-limită vizează autoritatea publică în ansamblul său și nu exclude posibilitatea reorganizării subdiviziunilor interne, a redistribuirii atribuțiilor și a modificării structurii funcțiilor publice, în funcție de necesitățile instituționale.

Prin urmare, legalitatea măsurii de eliberare din funcția publică urmează a fi analizată prin raportare la reorganizarea autorității publice în ansamblul său și la noul stat de personal aprobat, iar nu exclusiv prin prisma modificărilor intervenite la nivelul unei subdiviziuni structurale distincte.

În speță, este necontestat faptul că funcția publică ocupată de reclamant nu se mai regăsea în statul de personal intrat în vigoare, împrejurare care constituie premisa aplicării art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008.

Din prevederile art. 63, alin. (1), lit. c) al Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, persoana/organul care are competenţa legală de numire în funcţie va dispune eliberarea din funcţia publică printr-un act administrativ, care se

comunică funcţionarului public în termen de 5 zile lucrătoare de la emitere, însă anterior datei eliberării din funcţia publică, în următoarele cazuri: c) autoritatea publică îşi reduce efectivul de personal sau lichidează funcţia publică, ca urmare a intrării în vigoare a statului de personal în care nu se mai regăseşte funcţia ocupată de funcţionarul public respectiv.

Totodată, din prevederile art. 63, alin. (2) și (3) al Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public rezultă că în cazul eliberării din funcţia publică în condiţiile alin.(1) lit.a)–c), autoritatea publică este obligată să acorde funcţionarilor publici un preaviz cu o durată de 30 de zile calendaristice, iar în restul cazurilor – de 15 zile calendaristice, cu excepţia situaţiilor prevăzute la alin. (1) lit. j) şi k), pentru care nu se acordă preaviz. Termenul de preavizare nu include perioada aflării funcţionarului în concediu de odihnă anual, în concediu de studii, precum şi perioada suspendării raporturilor de serviciu în legătură cu boala sau trauma. În perioada de preaviz, persoana/organul care are competenţa legală de numire în funcţie acordă funcţionarului public în cauză reducerea programului de muncă, cu pînă la 2 ore zilnic, fără reducerea salariului cuvenit.

Din prevederile art. 63, alin. (4) al Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public rezultă că în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), în perioada de preaviz, dacă în cadrul autorității publice există funcții publice vacante sau temporar vacante, la decizia conducătorului autorității publice, funcționarul public care îndeplinește cerințele specifice prevăzute în fișa postului aferentă funcției publice respective poate fi transferat sau promovat în această funcție cu acordul funcționarului respectiv.

În acest sens, prin Ordinul nr. 293-p din 04.09.2025 „Cu privire la preavizarea personalului”, funcționarii publici din cadrul Agenției Naționale Transport Auto, inclusiv reclamantul *****, au fost preavizați, sub semnătură, despre modificarea structurii și organigramei instituției, precum și despre intrarea în vigoare a noului stat de personal, avizat favorabil de Cancelaria de Stat la data de 03.09.2025 (f.d. 19–27 din dosarul administrativ).

Potrivit pct. 2 din Ordinul nr. 293-p din 04.09.2025, preavizul a fost acordat pentru o perioadă de 30 de zile calendaristice, calculată de la data aducerii ordinului la cunoștința funcționarului public, sub semnătură. Totodată, pct. 4 al aceluiași ordin prevedea că, pe perioada preavizului, funcționarii publici beneficiază de reducerea programului de muncă cu până la 2 ore zilnic, fără diminuarea salariului de funcție, iar Serviciul resurse umane urma să asigure informarea persoanelor vizate și transmiterea informației către subdiviziunea teritorială competentă în domeniul ocupării forței de muncă (f.d. 19–27 din dosarul administrativ).

Reclamantul ***** a luat cunoștință de Ordinul nr. 293-p la data de 04.09.2025, fapt confirmat prin semnătura acestuia în lista persoanelor preavizate anexată la ordin (f.d. 26 din dosarul administrativ).

Ulterior, prin Ordinul nr. 379-p din 29.09.2025 „Cu privire la personal”, emis în temeiul art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 158/2008, s-a dispus eliberarea reclamantului din funcția publică de inspector superior al Secției protecție internă și integritate, ca urmare a intrării în vigoare a noului stat de personal, reducerii efectivului de personal și lichidării funcției publice ocupate (f.d. 13–14 din dosarul administrativ).

Se reține că, la data emiterii Ordinului nr. 379-p, reclamantul se afla în incapacitate temporară de muncă, aspect confirmat prin certificatele medicale anexate la dosarul administrativ. În acest context, autoritatea publică a prevăzut expres în cuprinsul ordinului că data eliberării din funcția publică urma să fie considerată prima zi lucrătoare după încetarea motivului de suspendare a raporturilor de serviciu, respectiv după încetarea perioadei de concediu medical (f.d. 13–14 din dosarul administrativ).

Astfel, se constată că emiterea Ordinului nr. 379-p nu a avut loc ca urmare a încetării imediate a raporturilor de serviciu, ci în cadrul procedurii de reorganizare a autorității publice, cu respectarea garanțiilor instituite de art. 63 din Legea nr. 158/2008.

În ceea ce privește susținerile reclamantului referitoare la includerea perioadei concediului medical în calculul termenului de preaviz, instanța reține că art. 63 alin. (2) din Legea nr. 158/2008 prevede expres că termenul de preavizare nu include perioada suspendării raporturilor de serviciu în legătură cu boala sau trauma. Această normă instituie o garanție procedurală în favoarea funcționarului public, menită să asigure exercitarea efectivă a drepturilor de care acesta beneficiază pe durata preavizului, inclusiv posibilitatea de a lua cunoștință de situația creată, de a beneficia de reducerea programului de muncă și, după caz, de a identifica oportunități de continuare a raporturilor de serviciu.

Din actele dosarului rezultă însă că reclamantul a fost preavizat la data de 04.09.2025, anterior intervenirii incapacității temporare de muncă, fiind informat cu privire la reorganizarea instituției, modificarea statului de personal și consecințele acesteia asupra funcției pe care o ocupa.

Ulterior, prin Ordinul nr. 379-p din 29.09.2025, autoritatea publică nu a dispus încetarea imediată a raporturilor de serviciu, ci a prevăzut în mod expres că eliberarea efectivă din funcția publică urma să opereze în prima zi lucrătoare după încetarea motivului de suspendare a raporturilor de serviciu, respectiv după încetarea concediului medical al reclamantului.

În aceste condiții, se reține că dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 158/2008 instituie obligația autorității publice de a nu include perioada suspendării raporturilor de serviciu în termenul de preavizare, această normă având rolul de a garanta exercitarea efectivă a drepturilor funcționarului public pe durata preavizului.

În speță însă, reclamantul a fost informat despre reorganizarea autorității și despre lichidarea funcției ocupate anterior intervenirii incapacității temporare de muncă, iar Ordinul nr. 379-p din 29.09.2025 nu a produs efecte pe durata suspendării raporturilor de serviciu, întrucât autoritatea a prevăzut expres că încetarea acestora urma să opereze în prima zi lucrătoare după încetarea concediului medical.

Prin urmare, reclamantul nu a fost eliberat din funcția publică în perioada incapacității temporare de muncă, iar garanția instituită de art. 63 alin. (2) din Legea nr. 158/2008 și-a produs efectele esențiale. În aceste circumstanțe, împrejurarea invocată de reclamant privind modul de calcul al termenului de preaviz nu este de natură, prin ea însăși, să atragă ilegalitatea Ordinului nr. 379-p, în lipsa demonstrării unei vătămări efective a drepturilor sale procedurale.

Mai mult, reclamantul nu a făcut dovada că modalitatea de calcul a termenului de preaviz i-ar fi cauzat o vătămare efectivă a drepturilor procedurale garantate de lege sau că, în lipsa acestei pretinse neregularități, soluția privind încetarea raporturilor sale de serviciu ar fi fost diferită. Or, în materia contenciosului administrativ, anularea unui act administrativ presupune existența unei încălcări a normelor de drept care să fie aptă să influențeze legalitatea actului și să aducă atingere drepturilor ori intereselor legitime ale persoanei vătămate, ceea ce în speță nu s-a demonstrat.

Instanța de judecată apreciază că Agenția Națională Transport Auto a respectat cadrul legal aplicabil procedurii de disponibilizare a funcționarului public, iar circumstanțele invocate de reclamant nu demonstrează existența unor încălcări care să justifice anularea Ordinului nr. 379-p din 29.09.2025.

Interpretarea literală a art. 63 alin. (4) din Legea nr. 158/2008, prin prisma termenului „poate”, confirmă natura facultativă (și nu de obligație imperativă) a transferului sau

promovării în cazul lichidării postului. Legiuitorul a conferit astfel angajatorului o marjă de discreție în a decide oportunitatea unei oferte, bazată pe necesitățile instituției și competențele profesionale corelate cu fișa postului.

Folosirea de către legiuitor a verbului „poate” demonstrează că transferul sau promovarea nu constituie o obligație legală a autorității publice, ci o posibilitate lăsată la aprecierea conducătorului acesteia, condiționată atât de existența unor funcții publice vacante ori temporar vacante, cât și de necesitățile instituției și de îndeplinirea de către funcționar a cerințelor specifice funcției respective. În consecință, simpla existență a unor funcții vacante nu conferă funcționarului public un drept subiectiv de a pretinde numirea într-o asemenea funcție.

Contrar susținerilor reclamantului, cadrul legal nu instituie un drept de a pretinde o funcție strict echivalentă sau menținerea automată a aceluiași nivel ierarhic. Obligația instituției s-a limitat la încadrarea personalului în noile structuri organizatorice, în limita posturilor disponibile, fără a fi condiționată de garantarea unei poziții identice celei deținute anterior.

Instanța de judecată apreciază ca neîntemeiate și susținerile reclamantului referitoare la pretinsa încălcare a dispozițiilor Codului muncii. Statutul juridic al funcționarului public este reglementat cu prioritate de Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public, aceasta având caracter de lege specială (lex specialis). Dispozițiile Codului muncii au caracter subsidiar și sunt aplicabile numai în măsura în care legea specială nu reglementează expres raporturile juridice deduse judecății. Or, procedura reorganizării autorității publice, condițiile eliberării funcționarului public din funcție și garanțiile procedurale aferente acestei măsuri sunt reglementate expres de art. 63 din Legea nr. 158/2008.

În aceste condiții, dispozițiile Codului muncii, inclusiv art. 183–186, precum și clauzele Contractului colectiv de muncă întemeiate pe acestea, nu pot prevala asupra normei speciale și nu sunt incidente cu prioritate în soluționarea prezentului litigiu. În consecință, susținerile reclamantului întemeiate pe pretinsa încălcare a Codului muncii sunt neîntemeiate.

Având în vedere ansamblul probelor administrate și dispozițiile legale incidente, instanța constată că Ordinul nr. 379-p din 29.09.2025 a fost emis de autoritatea competentă, în temeiul unei reorganizări efective a structurii organizatorice a Agenției Naționale Transport Auto și cu respectarea procedurii prevăzute de art. 63 din Legea nr. 158/2008. Reclamantul nu a demonstrat existența unor încălcări ale competenței, procedurii sau ale garanțiilor legale care să fie de natură să răstoarne prezumția de legalitate a actului administrativ contestat ori să justifice anularea acestuia.

Prin urmare, cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Instanța reține că, în conformitate cu principiul certitudinii juridice, orice persoană față de care se adoptă o măsură defavorabilă trebuie să fie informată în mod clar, complet și precis cu privire la motivele care au stat la baza acesteia. O simplă trimitere generală la un temei legal, lipsită de raportare la circumstanțele concrete ale cauzei, nu este suficientă pentru a satisface exigențele legale de motivare prevăzute de art. 118 din Codul administrativ.

Totodată, motivarea actului administrativ nu constituie o formalitate lipsită de relevanță, ci reprezintă o componentă esențială a exercitării dreptului discreționar al autorității publice, exprimând raționamentul juridic care justifică măsura dispusă. O motivare clară și pertinentă este de natură să excludă orice suspiciune de arbitrariu sau abuz în exercitarea competențelor conferite de lege.

În situațiile în care printr-un act administrativ sunt afectate drepturi fundamentale, motivarea acestuia trebuie să fie completă, explicită și coerentă, astfel încât destinatarul să poată înțelege rațiunile deciziei adoptate. Nu amploarea conținutului actului este determinantă pentru

temeinicia motivării, ci calitatea argumentelor invocate și logica internă a acestora, reflectând voința reală a autorității emitente, susținută prin elemente factuale și juridice pertinente. De asemenea, partea motivată a actului trebuie să fie în deplină concordanță cu dispozitivul acestuia.

Instanța subliniază că, deși autoritățile publice au obligația de a examina în mod obiectiv și imparțial toate circumstanțele de fapt și de drept relevante, în situația în care acestea nu reușesc să asigure o analiză completă, instanța de judecată este îndreptățită să intervină din oficiu pentru a clarifica toate elementele esențiale ale cauzei, înlăturând eventualele lacune ale autorității pârâte și garantând efectiv dreptul la un proces echitabil.

Analizând ansamblul probatoriului administrativ și argumentele părților, instanța constată că acțiunile autorității pârâte s-au încadrat în limitele dreptului său discreționar și că nu au fost identificate abateri de la dispozițiile legale incidente, care să conducă la ilegalitatea actului administrativ contestat.

Potrivit art.225 alin.(1) Cod administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Pentru a anula un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze pretențiile pe prevederile exprese a legii și anume:

- în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate;
- în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia;
- în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

În speță, se constată că niciunul dintre temeiurile invocate de reclamant pentru anularea ordinului contestat nu întrunește condițiile minime necesare pentru a fundamenta o concluzie privind ilegalitatea sau nulitatea acestora. Susținerile formulate nu sunt susținute prin argumente juridice pertinente și nici prin probe concludente, în timp ce din materialele dosarului rezultă că ordinele contestate au fost emise de organul competent, în limitele atribuțiilor conferite de lege și cu respectarea procedurii prevăzute de legislație.

Astfel, Ordinul Directorului Agenției Naționale Transport Auto nr. 379p din 29.09.2025 privind eliberarea reclamantului ***** din funcție, în legătură cu reducerea efectivului de personal și lichidarea funcției, a fost emis în conformitate cu prevederile legale aplicabile, nefiind afectat de vicii de legalitate sau de temeinicie.

Totodată, actul administrativ contestat beneficiază de prezumția de legalitate, iar argumentele reclamantului vizează doar oportunitatea emiterii acestora, fără a atinge nivelul necesar pentru a înlătura prezumția de legalitate. Alte susțineri ale reclamantului nu pot fi reținute, întrucât acestea contrazic aspectele deja analizate și se referă la circumstanțe deja stabilite prin probele administrate și evaluate conform normelor de drept procedural și material.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța poate respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la lit. a)–e).

În ceea ce privește cerința reclamantului referitoare la restabilirea în funcția publică deținută sau echivalentă celei deținute anterior, instanța reține că aceasta are caracter subsidiar față de solicitarea principală de anulare a actului administrativ individual defavorabil – respectiv Ordinul Directorului Agenției Naționale Transport Auto nr. 379p din 29.09.2025.

Având în vedere respingerea cererii principale, pretenția subsecventă privind restabilirea în funcția publică echivalentă nu poate fi admisă, în conformitate cu principiul juridic (*accesorium sequitur principalae*) – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal.

În consecință, instanța de judecată constată că și această cerință subsecventă este neîntemeiată și, prin urmare, acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamant se respinge în totalitate.

Reieșind din cele enunțate, instanța învederează că soluția asupra fondului cauzei, de respingere ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ formulată de *****, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 94 alin (1) din Codul procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată.

Potrivit art. 98 alin. (2) Cod de procedură civilă, în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum și taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Conform art. 5 alin. (1) al Legii nr.1260 din 19.07.2002 cu privire la avocatură, orice persoană are dreptul să își aleagă în mod liber avocatul pentru a fi consultată şi reprezentată de acesta în materie juridică.

Potrivit art. 63 alin. (4) din Legea nr.1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură, cheltuielile suportate de client în legătură cu acordarea de către avocat a asistenţei juridice la apărarea drepturilor şi intereselor lui legitime în cauzele penale, civile şi administrative urmează a fi compensate integral şi proporţional cerinţelor admise (respinse) de partea adversă.

Altfel spus, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului privind recuperarea cheltuielilor de judecată, instanța constată că, deși acesta a cerut încasarea din contul pârâtului, Agenția Națională Transport Auto, a cheltuielilor de judecată suportate, nu a prezentat documente justificative care să ateste cheltuielile efectiv suportate. Singurul act anexat la cererea de chemare în judecată, a fost chitanța de plată nr. 409088879, care confirmă achitarea taxei de timbru de 200 lei (f.d. 10-11)

Prin raportare la prevederile art. 94 alin (1) din Codul procedură civilă, reieșind din considerentele că reclamantul a pierdut procesul, acțiunea sa fiind respinsă, se constată că și solicitarea reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată este neîntemeiată, motiv pentru care se respinge.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Agenția Națională Transport Auto privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU